

"הפסד מתוק" : מאת דני חזן

התרגשות גדולה באקדמיה היתה בתחילת שנת 2010 לקראת אליפות אבו דאבי בהיאבקות, ג'יו ג'יטסו.
תלמידי האקדמיה מהסניפים השונים החלו להגיע לאימונים מיוחדים והאווירה היתה מלאת אדרנלין ומוטיבציה גבוהה.
המון אימוני כושר וכמובן אימונים טכניים רבים לקראת התחרות שבה כבר השתתפו תלמידי האקדמיה בשנת 2009.
האימונים חלפו מהר והתאריך המיועד לתחרות הגדולה בישראל בהיאבקות חופשית NO GI התקרב יותר ויותר.
תלמידי האקדמיה היו נחושים בעלי רמת כושר טובה מאוד וכמו תמיד ברמת הארגון של נבחרת האקדמיה, לכולם היו חולצות אחידות, תיקים וקפוצ'ונים כיהא לנבחרת הצפונית של האקדמיה לסאישוקידו.
שעת בוקר מוקדמת מאוד ביום חורפי ומיניבוס מפואר, ואנחנו בדרכנו לתל אביב. האולם גדוש מתחרים וקהל והאדרנלין באויר מהרגע שאתה נכנס לאולם.

הקרבות מתחילים

והנה הרגע לו התאמנו וחיכינו כה רבות מגיע ללא התראה. אתה פשוט שם וצריך לתת את הטוב ביותר.

התלמידים עולים לזירה ולהפתעתי הרבה מנוצחים כמעט מיד אחד אחרי השני בטכניקות פשוטות ויעילות של עבודת ג'יו ג'יטסו ברזילאי.

יעל פאוט תלמידת האקדמיה מראה רוח קרב ויכולת גבוהה מול מתמודדות קשות ועומדת מולן בכבוד עד להכרעת ניקוד שנויה במחלוקת.
אך מלבד זאת התלמידים לא היו מפוקסים והתחרות פשוט נשמטה מידיהם כמו חופן גרגירי חול המחליק ונעלם מכף היד.

הרגשה כבדה מאוד של אכזבה מהולה ברגש אחריות כבד לכך שהכישלון הוא למעשה שלי בלבד, ליוותה אותי במשך חודש ימים ולילות ללא מנוחה.

החלטתי לעשות מעשה

היות והכרתי בעובדה שרמת הג'יו ג'יטסו שהיתה בתחרות היתה גבוהה ביותר, הרגשתי מחוייבות כמעט בלתי ניתנת לעצירה להביא את המענה הראוי לתלמידיי באקדמיה וכמובן גם לי.

עם ההכרה בעובדה שהג'יו ג'יטסו הברזילאי הוא למעשה התשובה האמיתית ללחימת קרקע משובחת ומקצועית, התחלתי את מסע החיפושים אחר המאמן האמיתי והאידיאלי עבורי.

ידעתי שהכי קל יהיה להתחבר לאחד מסניפי גרייסי ג'יו ג'יטסו, אך זה ממש לא מה שחיפשתי, כי הרגשתי ששם לא אמצא את התשובה האמיתית והלא מסחרית שאני מחפש.

לאחר חיפוש הגעתי למאמן מוערך מאוד, ואז באחת התמונות ראיתי שהוא מקבל דרגה ממאמנו, דבר שגרם לי להתקדם בחיפוש ולברר על מאמנו.

אלה שאז גיליתי שאותו מאמן מצולם עם דרגתו החדשה שהתקבלה מהמאסטר שלו, זה היה הרגע שהבנתי שמצאתי את המאמן המתאים.
לאחר יצירת קשר והתכתבות קצרה מצאתי עצמי משוחח עם אגדה חיה מעברו השני של הקו אי שם בארה"ב מאסטר ג'ו מוריירה.

"אני צריך אותך כאן על המזרון במשך שבועיים לשמונה שעות ביום, כדי שתוכל להיות הנציג שלי בישראל"

אלו היו דבריו של מאסטר ג'ו שהתייחסו לשאלתי איך אוכל להיות איתו בקשר ולהביא את הג'ו ג'יטסו הברזילאי לאקדמיה שלי.

כמובן שהתארגנות מהירה והשארת ענייני האקדמיה לתלמידיי הבכירים, עזרה לי להגיע להחלטה מהירה ולהתארגן לקראת נסיעה ארוכה לארה"ב.

לאחר התארגנות, הגעה לנתב"ג, המתנה וטיסה ארוכה לארה"ב שהסתכמו ביחד לכדי כ 24 שעות ללא שינה, קיבל את פניי מאסטר ג'ו מוריירה בכבודו ובעצמו בנמל התעופה בלוס אנג'לס.

בהליכה איטית אדישה משהו עם כפכפי גומי ומכנסי טריינינג אדידס, צעד לעברי וקיבל אותי בחיבוק חם וחיוך רחב.

למרות ההתרגשות הגדולה ועצם הגשמת אחד המהלכים ששינו את חיי ועוד ישנו.. כל שחשבתי עליו היה מקלחת טובה וצניחה למיטה לכמה שעות שינה.

למאסטר ג'ו היו תכניות אחרות עבורי..

היישר משדה התעופה נסענו למכון הענק והמפואר שלו הכולל חדר כושר ענק.. שטח אימונים עם מס' שורות ענקיות של שקי איגרוף כבדים וגדולים, זירת אגרוף ועוד שני שטחים ענקיים ממוזרנים.

עשר בבוקר אני מוצא עצמי על המזרון באימון אחד על אחד עם מאסטר ג'ו מוריירה. עדיין לא הספקתי לעכל את גודל העניין ואת המהירות שהדברים קרו. אבל הזיעה והאימון חסר הפשרות הנחיתו אותי מהר לקרקע תרתי משמע.. לאחר כארבע שעות בהן הכיר לי את אומנות האסקייפים או "הסנייקים" בשפתו (מצבי תנועה על הקרקע כחימום שנועד לחזק את יכולת ההתחמקות שלך במצבי קרב בקרקע), היינו בדרכנו לבית המלון.

"דני, תהיה מוכן בשעה חמש, אבוא לאסוף אותך לאימון נוסף".

מהההה?.. אמרתי לעצמי.. אבל כן כן.. שעה חמש כמו חייל התייצבתי עם עיניים אדומות מחוסר שינה וגוף מותש.. ואנחנו שוב על המזרון.

הפעם אפילו הספקנו לדבר קצת בדרך למכון ואף לשמוע מדוע לשיטתו קוראים "ג'ו ג'יטסו דה ברזיל" ולא ברזיליאן ג'ו ג'יטסו.

הוא מסביר: "כשהגעתי לארה"ב לפני 20 שנה רציתי שהג'ו ג'יטסו שלי יאפיין אותי ואת דרך מחשבתי ונסיוני ולכן החלטתי שזה יהיה ג'ו ג'יטסו דה ברזיל. כבר אז הגעתי לאחר שאספתי כל פיסת היסטוריה על מאסטר ג'ו מוריירה, אך כל מה שידעתי הלך והתעצם אל מול הדמות החברית הפשוטה והצנועה שהתגלתה לעיניי.

העובדה שהיה אלוף עולם ואלוף UFC ואלוף VALE TUDO ובעל דרגה מהגבוהות בעולם הג'יו ג'יטסו הברזילאי, ממש לא השפיעה על האדם הצנוע והמיוחד שפגשתי. החיבור היה ממש אמיתי ולמרות הקשיחות באימונים והדרישות הגבוהות וחסרות הפשרות, מאסטר מוריירה התגלה כאדם חם וחברי. הדברים הקטנים שנתנו את החותם על אישיותו המדהימה היו אלה שעשו אותו כזה מיוחד עבורי.

למשל באחד הלילות הוא התקשר אלי למלון לשאול אם אני מעוניין להעביר אליו את בגדיי שיכבס אותם עבורי, כמו גם נסיעה בת יותר משלוש שעות ברחבי העיר והעיר הסמוכה, כדי למצוא משקה אנרגיה מיוחד מפירות ברזילאיים שאוכל לקחת איתי לחדר לקראת בחינתי הצפויה למחרת ועוד מחוות קטנות אבל מדהימות שכאלו.

התאהבתי בשיטת לחימה זו מטיפת הזיעה הראשונה על המזרון. עולם הקרקע שלא חדש לי בשל היותי דאן 2 בג'ודו ודאן 6 בקומבאט סאמבו, לא הכין אותי למפגש מרתק, מרענן ומאתגר שהיה לי עם מאסטר ג'ו מוריירה ואומנות הג'יו ג'יטסו דה ברזיל.

הבחינה שלי לחגורה סגולה היתה הפתעה ענקית עבורי. מאסטר מוריירה החליט שזו הרמה לה אני ראוי להיבחן בשל הידע והניסיון רב השנים שלי באומנויות לחימה רבות כמובן גם בשל העובדה שבמהלך 14 יום התאמנתי איתו שמונה שעות מלאות בכל יום. הבחינה היתה קשה וארוכה אך עבורי זה היה עוד מפגש עם היכולות הפיזיות והמנטאליות שלי בדרך של למעלה מ-35 שנות אימונים. ההתרגשות במהלך הבחינה בה חברי הקבוצה הנאמנה והמנוסה של מאסטר מוריירה היו שותפים פעילים, היתה התרגשות עצומה עם רמות אדרנלין מדהימות.

החיבוק והענקת הדרגה היו עבורי חלום שמתגשם ויציאה לדרך חדשה ארוכה אבל מדהימה יחד עם תלמידיי באקדמיה. כיום לאחר כמעט שנה וחצי של אימונים אינטנסיביים בג'יו ג'יטסו ברזילאי והישגים רבים של תלמידיי בתקופה זו, הכוללים את הבאתו של מאסטר מוריירה לראשונה בישראל, המאמץ וההחלטה היו נכונים ומשתלמים.

אותו הפסד באליפות אבו דאבי היה הפסד מתוק שבזכותו יצאתי לדרך חדשה. דרך חזקה יותר, מאתגרת ובעיקר מקצועית וטובה לתלמידיי באקדמיה.

"לפעמים ההפסד מלמד שיעור שאף ניצחון לא יכול להעניק"